

Sygn. akt II Ka 4/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SR del. Paweł Mądry SO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Sławomira Hryciuka

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2021 r.

sprawy **A. Z. (1)**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 października 2020 r. sygn. akt II K 1363/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa orzeczoną wobec A. Z. (1) karę do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części utrzymuje wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 4/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 października 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 1363/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

#

w całości

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	A. Z. (1)	Okoliczności dotyczące osoby oskarżonego, w szczególności jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają złagodzenie orzeczonej względem niego sankcji karnej.	Dokumentacja dołączona do apelacji obrony; Wywiad środowiskowy dot. A. Z. (2)	k. 644 – 651 k. 674	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	<p>Dokumentacja dołączona do apelacji obrony;</p> <p>Wywiad środowiskowy dot. A. Z. (1)</p>	<p>Pomimo, iż wskazane przez obronę źródła dowodowe uznać należy za autentyczne i wiarygodne, to jednakże nie dowodzą zaprezentowanej tezy dowodowej, jakoby ze względu na właściwości i warunki osobiste oskarżonego zaistniała konieczność złagodzenia orzeczonej względem niego sankcji karnej.</p> <p>Sąd Okręgowy nie zakwestionował sytuacji rodzinno-zawodowej A. Z. (1) wynikającej z treści przedłożonych dokumentów – tj. faktu, iż ten od kilku lat żyje w związku partnerskim, z którego ma dziecko oraz że jest aktywny zawodowo, jak również tego, że oskarżony cieszy się dość dobrą opinią w środowisku zamieszkania, lecz względem tym nie nadał nadmiernej rangi.</p>

		Wszak, mając na uwadze całość okoliczności sprawy, w tym postawę procesową oskarżonego (zwłaszcza próbę nacisku na świadka J. R.) - fakt, iż ten prowadził dość ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe nie mógł stanowić wystarczającej i obiektywnej przesłanki, przemawiającej za złagodzeniem sankcji orzeczonej w pierowszoinstacyjnym postępowaniu.
--	--	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzut wywiedziony przez oskarżyciela publicznego:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. Z. (1) w postaci jednej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu instytucji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, podczas gdy ustalony przez Sąd orzekający wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonemu przypisanych, znaczna wartość nabytych przez oskarżonego pojazdów pochodzących z kradzieży wyrażająca się w kwocie łącznej 290.000 złotych, a nadto podjęte przez oskarżonego w toku postępowania sądowego podstępne zabiegi mające na celu zmuszenie świadka J. R. do zmiany uprzednio złożonych obciążających oskarżonego wyjaśnień, nakazywałyby podjęcie zdecydowanie surowszej reakcji prawno-karnej, poprzez wymierzenie oskarżonemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zawnioskowanej przez prokuratora kary 2 lat pozbawienia wolności, albowiem kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd razi swą łagodnością, jest nieadekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz nie uwzględnia celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego , a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut sformułowany przez oskarżyciela publicznego okazał się częściowo zasadny.</p> <p>Tytułem wstępu do tej części rozważań nadmienić należy, iż przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt łagodna, niestanowiąca realnej dolegliwości dla sprawcy lub wręcz przeciwnie – ze względu na swą surowość stanowi dolegliwość nadmierną i nieadekwatną, zwłaszcza do zawinienia sprawcy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować.</p>		

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Z kolei, w myśl regulacji zawartych w art. 53 kk Sąd wymierzając karę, winien baczyć, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniać stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a także mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna sprawować kara, jak również potrzeby wynikające z prewencyjnych dyrektyw. Nadto, Sąd ferując wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze powinien zwrócić uwagę na właściwości i warunki osobiste sprawcy.

Odnosząc te uwagi o charakterze ogólnym do realiów przedmiotowej sprawy nadmienić należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego nie sposób odmówić słuszności twierdzeniom apelującego prokuratora, iż orzeczona przez Sąd pierwszej instancji kara nosiła przymiot rażącej łagodności. Jednocześnie, w zakresie rozstrzygnięcia o karze nie mogły skutecznie przekonać Sądu Okręgowego dość lakoniczne wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W treści tychże pisemnych motywów, Sąd Rejonowy wskazał wprawdzie tożsamy co oskarżyciel publiczny, przesłanki przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść, jednakże w sposób nieodpowiedni zważył je, czego rezultatem była błędna konkluzja o

adekwatności zastosowanej sankcji karnej. Wszak, przepis z art. 53 kk wskazuje wprost, iż kluczowe kryteria przy wymiarze danemu sprawcy kary stanowi tak stopień jego winy, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. I tak, analiza całości materiału dowodowego nakazuje przyjąć, iż oba te czynniki oscylowały w granicach stopnia znacznego. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego charakteryzowało się umyślnością, a nawet premedytacją – ten doskonale zdawał sobie sprawę skąd pochodzą zakupione przezeń pojazdy oraz znał ich chociażby orientacyjną wartość, która notabene opiewała na kwotę blisko 300.000 złotych. Pomimo to, na każdym kolejnym etapie niniejszego postępowania nie tylko konsekwentnie negował swoje sprawstwo, ale nawet wywierał nacisk na świadka, w celu by ten wycofał się z pogrążających go zeznań. Wreszcie, nie należy nadto tracić z pola widzenia, iż A. Z. (1) działał w warunkach ciągu przestępstw, gdzie art. 91 § 1 kk wskazuje wprost, że w takiej sytuacji procesowej Sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Z tego względu, kara skierowana wobec oskarżonemu winna oscylować nie w granicach od 3 miesięcy do lat 5, lecz od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wprawdzie ferując zaskarżone rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy przyjął w kwalifikacji prawnej, iż A. Z. (1) działał w warunkach czynu ciągłego, jednakże zdawał się pominąć płynące z treści rzeczony regulacji obostrzenie kary przewidzianej za przestępstwa

popelnione w tej formie. Co więcej – jak już wspomniano powyżej - Sąd pierwszej instancji prawidłowo dopatrył się okoliczności obciążających A. Z. (1), nie upatrując jednocześnie w zasadzie żadnych znamienych okoliczności przemawiających na jego korzyść. Pomimo to, tenże Sąd błędnie uznał, iż kara niewiele przewyższająca ustawowe minimum, tj. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatna do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, stanowiąc tym samym należyłą reakcję karną. Wprawdzie ferując takie, a nie inne rozstrzygnięcie, tenże Sąd powołał się na dotychczasową niekaralność A. Z. (1) jako przesłankę działającą na jego korzyść. Tutaj istotnie, zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa zabronionego przez ustawę nie winien pozostawać obojętny dla wymiaru względem niego sankcji karnej, jednakże wskazywana okoliczność winna mieć raczej drugorzędne znaczenie. Tymczasem, Sąd pierwszej instancji nadmiernie wyeksponował rangę tej przesłanki, umniejszając znaczenie czynników priorytetowych, płynących z treści art. 53 kk, co skutkowało musiło rażąco łagodnym rozstrzygnięciem w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary. Zgodzić należy się zatem z apelującym prokuratorem, iż tak orzeczona kara nie spełniłaby swoich celów w zakresie prewencji ogólnej i oddziaływania indywidualnego.

W zaistniałej sytuacji procesowej Sąd Okręgowy został zobligowany do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie

zastosowanej względem oskarżonego kary. W ocenie Instancji Odwoławczej, przede wszystkim przez wzgląd na stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, adekwatną sankcję karną stanowić będzie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak orzeczona kara uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc jednocześnie braku bezprawności dla zachowań prezentowanych przez oskarżonego. Ponadto, kara ta jest zarazem wystarczająca, by wpłynąć na przyszłe działania oskarżonego i podziałać na niego w ten sposób, by w przyszłości powstrzymał się od zachowań sprzecznych z prawem, jak też zapewnić należytą przestrożę dla innych potencjalnych sprawców czynów zabronionych.

Jednocześnie, bacząc na całość powyższych rozważań uznać należy, iż skoro odpowiednią dla osiągnięcia swoich ustawowych celów będzie wskazana w akapicie powyżej kara, to analogicznie - orzeczenie wobec A. Z. (1) postulowanej przez prokuratora kary 2 lat pozbawienia wolności, powodowałoby stan rażącej surowości sankcji karnej.

Wniosek

Wniosek oskarżyciela publicznego o zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt I, poprzez orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności w miejsce orzeczonych 8 miesięcy;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Zarzut oskarżyciela publicznego okazał się częściowo zasadny, co zobligowało Sąd Okręgowy do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej względem oskarżonego kary, jednakże w sposób odmienny, niż życzyłby sobie tego skarżący prokurator.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>I. Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>1. <u>naruszenie art. 7 kpk</u>, polegające na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu A. Z. (1) w punktach 1 i 2 aktu oskarżenia, wykraczającej poza ramy prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie, że oskarżony nabył od J. R. samochodu J. (...) o numerze rej. (...) o numerze rej. (...) wiedząc, że pochodzą z czynu zabronionego;</p> <p>– pomimo tego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia J. R. złożone na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Szczytnie w sprawie Ds. 1560/15 są niewiarygodne, zaś ocena całokształtu wyjaśnień i zeznań J. R. w tej sprawie powinna prowadzić do wniosku, że J. R. w początkowej fazie postępowania karnego podał nieprawdę, iż oskarżony A. Z. (1) nabył od niego oba skradzione pojazdy wymienione w akcie oskarżenia, z czego się wycofał na etapie postępowania przed Sądem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pierwszej instancji i ostatecznie ujawnił w rozmowie telefonicznej z oskarżonym przeprowadzonej w dniu 8 sierpnia 2020 roku przyczyny celowego i świadomego wprowadzenia w błąd organów ścigania co do osoby oskarżonego jako nabywcy obu wyżej wymienionych pojazdów;

- brak jest jakichkolwiek innych dowodów – poza zawierającymi sprzeczności wyjaśnieniami i zeznaniami J. R. – które nie tylko potwierdzałyby postawione oskarżonemu zarzuty, ale choćby je uprawdopodobniały;

2. naruszenie art. 7 kpk, polegające na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie treści nagranej rozmowy telefonicznej pomiędzy J. R. a oskarżonym przeprowadzonej w dniu 8 sierpnia 2020 roku poprzez uznanie, że J. S. zdawał sobie sprawę, że rozmowa ta zostanie nagrana, a tym samym miał pełną świadomość słów jakie powinien lub nie powinien użyć w trakcie takiej rozmowy;

- w sytuacji, gdy wyprowadzenie tego rodzaju wniosków jest całkowicie dowolne w sytuacji zaniechania przesłuchania J. R. na okoliczność tej rozmowy telefonicznej i podanych w niej okoliczności, tym bardziej, że w ogóle brak jest podstaw do przyjęcia, że J. R. miał świadomość, że rozmowa ta zostanie nagrana przez oskarżonego, skoro została ona wykonana przez niego spontanicznie, bez umówienia jej z oskarżonym, z aparatu telefonicznego znajdującego się na wyposażeniu Zakładu Karnego, w którym przebywa J. R., a w treści rozmowy zawarte są wypowiedzi,

które nie wskazują na jakikolwiek pozorny charakter tej rozmowy;

3. naruszenie art. 7 kpk, polegająca na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie wyjaśnień i zeznań J. R. poprzez przyjęcie, że dowód ten jest częściowo wiarygodny a częściowo niewiarygodny, bez wyjaśnienia w sposób przekonujący dlaczego Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia J. R. złożone w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Szczytnie w sprawie Ds. 1560/15 w sytuacji, gdy wyjaśnienia te zawierały wewnętrzne sprzeczności niepozwalające ich uznać za wiarygodne, a tym bardziej za takowe nie powinny być uznane w świetle zeznań J. R. złożonych na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w niniejszej sprawie oraz w świetle nagranej rozmowy telefonicznej z oskarżonym prowadzonej w dniu 8 sierpnia 2020 roku,

4. naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 kpk, poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o ponowne przesłuchanie świadka J. R. celem ustosunkowania się do treści rozmowy telefonicznej z oskarżonym przeprowadzonej w dniu 8 sierpnia 2020 roku, w której J. R. przyznał wprost, że podał organom ścigania nieprawdę, że skradzione przez niego pojazdy J. (...) o numerze rej. (...) o numerze rej. (...) nabył od niego oskarżony i ujawnił także dlaczego bezpodstawnie obciążył oskarżonego A. Z. (1);

- w sytuacji, gdy wobec ogólnikowych i zawierających sprzeczności wyjaśnień J. R.

złożonych na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Szczytnie w sprawie Ds. 1560/15, w których nie podawał on żadnych istotnych okoliczności sprzedaży kradzionych pojazdów oskarżonemu, poza tym, że wyłącznie wskazał na oskarżonego jako nabywcę skradzionych pojazdów oraz wobec jego zeznań złożonych na rozprawie w niniejszej sprawie w dniu 7 sierpnia 2018 roku, w których wycofał się z poprzednich swoich wyjaśnień i obciążania oskarżonego A. Z. (1), konieczne było ponowne przesłuchanie J. R. na okoliczność ustalenia prawdziwości okoliczności ujawnionych przez niego w rozmowie telefonicznej odbytej w dniu 8 sierpnia 2020 roku z oskarżonym, w której J. R. przyznał się do celowego obciążenia oskarżonego A. Z. (1), aby ostatecznie wyjaśnić, która z wersji stanu faktycznego podawana przez J. R. jest prawdziwa;

5. naruszenie art. 410 kpk, poprzez nieoparcie rozważań Sądu a quo na podstawie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku toczącego się postępowania w zakresie przestępstw zarzuconych oskarżonemu A. Z. (1) w akcie oskarżenia, albowiem pominięto te, które były korzystne dla oskarżonego, w szczególności treść nagranej rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym a J. R. przeprowadzonej w dniu 8 sierpnia 2020 roku, w której ten ostatni ujawnił, że oskarżony nie jest sprawcą oby zarzucanych mu przestępstw;

6. naruszenie art. 5 § 2 kpk, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w tej sprawie ostatecznie na niekorzyść

	oskarżonego, w sytuacji, gdy prawidłowe zastosowanie powołanej normy powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od postawionych mu zarzutów;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Konfrontując zarzuty apelacyjne o obrazie przepisów prawa procesowego stanowczo stwierdzić należy, iż te nie znalazły potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, lecz nie dowolnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn.</p> <p>W tym miejscu zauważyć wypada, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy</p>		

nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12).

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać instancji odwoławczej o słuszności swoich przekonań, wyrażonych w treści zarzutów, bowiem te, pomimo dość detalicznego uzasadnienia i pozornej wielości wywiedzionych argumentów, nie zostały w logiczny i racjonalny sposób

uargumentowane. Wprawdzie kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania apelujący wskazał, jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów tenże Sąd miałby się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania obciążającego A. Z. (1) materiału dowodowego i wyeksponowania przebiegu zdarzeń wykreowanego właśnie przez oskarżonego, nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem tak jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. W ocenie Instancji Odwoławczej, wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która pomimo dość rozbudowanej części motywacyjnej apelacji, nie została poparta żadnymi logicznymi i przekonującymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia omawianego zarzutu.

Odwołując się bezpośrednio do twierdzeń płynących z treści apelacji nadmienić należy, iż z

całą pewnością kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazał się dowód z wyjaśnień i zeznań J. R., który był osobą bezpośrednio zaangażowaną w przestępczy proceder, polegający na kradzieży pojazdów mechanicznych dla dalszego ich zbycia, celem osiągnięcia korzyści majątkowej. Jak słusznie zauważył nie tylko skarżący, lecz także Sąd Rejonowy, świadek w toku toczącego się postępowania wykreował dwie, rozbieżne wersje zdarzeń, z których jedna obciążała oskarżonego, a druga przemawiała za uznaniem braku winy po stronie A. Z. (1). Zaistniała sytuacja zobligowała zatem Sąd merytoryczny do zważenia obu przedstawionych przez świadka relacji oraz dokonania ich konfrontacji z pozostałą częścią materiału dowodowego, a następnie – wskutek tak nakreślonego schematu – ustalenia, czy któraś z nich i ewentualnie w jakim zakresie zasługiwała na przyznanie jej przymiotu wiarygodności i oparcie o nią ustaleń faktycznych. I tak, analiza akt przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, wskazuje iż – pomimo odmiennych przekonań apelującego – Sąd Rejonowy uczynił zadość swej powinności w omawianym zakresie i przekonująco wykazał, z jakich przyczyn to pierwotną relację świadka – przedstawioną przezeń organom prowadzącym postępowania przygotowawcze, uznał za szczerą i jednocześnie dlatego nie uwzględnił wersji, którą ten zaprezentował na dalszych etapach procesu. W ocenie Sądu Odwoławczego, tak poczynionych ustaleń nie sposób skutecznie kwestionować. Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, iż to właśnie w toku postępowania

przygotowawczego J. R. zobrazował rzeczywisty przebieg zdarzeń z czasookresu przyjętego przez oskarżenie. Jak słusznie zauważył Sąd merytoryczny, to właśnie jego ówczesna relacja była spójna, logiczna i kompleksowa. Świadek uwidoczniał fakty takimi, jakie były, nie koloryzując i nie marginalizując w przestępczym procederze tak swojej roli, jak i roli pozostałych jego uczestników. Co więcej – J. R. nie tylko opisał szczegóły transakcji z A. Z. (1), ale nadto wskazał wszystkie personalia osób zaangażowanych w handel pojazdów mechanicznych pochodzących z kradzieży, za wyjątkiem osób, co do których tożsamości nie posiadał wiedzy i w tym zakresie jej brak bez ograniczeń ujawniał. Wskazywał też sytuacje, jak spotkania z oskarżonym i choć odmiennie niż oskarżony opisywał ich związek z działalnością przestępczą (jako przypadkowe albo umówione), ale ponieważ oskarżony ich nie kwestionował, wynika z tego, że rozpoznanie i wskazanie go przez J. R. w postępowaniu przygotowawczym było w pełni świadome i prawidłowe. Dlatego też, analogicznie i konsekwentnie – skoro Sąd Rejonowy dał wiarę pierwotnie złożonym przez świadka zeznaniom, nie mógł uwzględnić stanowiska wyrażonego przez J. R. na dalszych etapach postępowania, kiedy to ten wyraził odmienne depozycje, zwłaszcza w sytuacji, gdy zmodyfikowana relacja nijak nie była spójna, a jej chwiejność i brak stanowczości wynikają już z samej tylko jej treści. Rzecz jasna, na każdym etapie postępowania karnego świadek może zmienić prezentowaną przez siebie dotychczas wizję zdarzeń, nawet tak diametralnie jak uczynił to J. R., jednakże wobec takiej postawy, winien on w sposób

logiczny wytłumaczyć przyczynę zmiany. Tymczasem, na gruncie przedmiotowej sprawy J. R. w sposób skuteczny i przekonujący nie ustosunkował się do tak kluczowej zmiany swoich relacji. Wprawdzie świadek ten wskazał, jakoby wersja zdarzeń przedstawiona przezeń na etapie śledztwa została poniekąd wymuszona przez warunki, w jakich był przesłuchiwany, jednakże wysnutej tezy nie poparł żadnymi racjonalnymi i obiektywnymi dowodami, nie wskazując chociażby pobudek, dla których organy ścigania miałyby rzekomo wywoływać na nim presję w zakresie zaniechania wyrażania rzekomych wątpliwości co do tożsamości akurat tego z nim współdziałającego, podczas gdy co do innych wyrażać mu je bez przeszkód pozwolili. Za uznaniem za nieuczciwe depozycji złożonych przez J. R. przed Sądem Rejonowym przemawiał nadto fakt, iż te pozostawały w sprzeczności z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami. Wbrew wnioskowi płynącemu z wiarygodnych w tym zakresie zeznań świadków w osobach P. P. oraz W. T. oraz wyjaśnień A. Z. (1), jako świadek J. R. utrzymywał, iż w ogóle nie znał oskarżonego. Z tych względów, dowód z wyjaśnień świadka J. R. złożonych, przez niego w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego, zasłużył na obdarzenie go wiarygodnością, a co za tym idzie, na oparcie o rzeczony depozycje ustaleń faktycznych. Podkreślenia jednocześnie wymaga, iż zaprezentowany wówczas przez świadka przebieg zdarzeń był logiczny i przekonujący i to na tyle, iż autor apelacji, pomimo obszernych wywodów, nie zdołał go skutecznie w ocenie Sądu

Okręgowego podważyć, jako że na poparcie swoich hipotez nie był w stanie wskazać potencjalnych, sensownych pobudek, dla których J. R. miałyby pierwotnie relacjonować nieszczerze, posługując się wyłącznie argumentem opartym na tendencyjnej ocenie dowodu z nagrania rozmowy pomiędzy zainteresowanymi – o czym szerzej w akapicie poniżej.

W tym miejscu marginalnie wskazać należy, iż jak już wspomniano na wstępie niniejszych rozważań, to właśnie dowód z zeznań i wyjaśnień J. R. okazał się zasadniczy dla ustalenia sprawstwa oskarżonego, jednakże, wbrew odmiennym przekonaniom skarżącego, owa relacja nie stanowiła jedyne wiarygodnego źródła dowodowego. Wszak, jak chociażby wynika z uważnej lektury pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie poczynione zastały także w oparciu o pozostałe ujawnione dowody, którym wiarę przyznano i które zaprezentowano i omówiono w stosownej części uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego.

Powracając do tematyki wielokrotnie przywoływanego przez oskarżonego i jego obrońcę dowodu z nagrania z rozmowy telefonicznej A. Z. (1) ze świadkiem J. R. nadmienić należy, iż ten w żadnym stopniu nie mógł podważyć wiarygodności pierwotnej relacji owego świadka – zgodnie z tezami apelacji. Pomimo, iż autentyczność rzeczono źródła dowodowego nie budzi wątpliwości i niewątpliwie nagranie to zarejestrowało dialog oskarżonego ze świadkiem, a jego treść jest w pełni czytelna, to zawarte w niej depozycje nie mogły

przekonać Sądu o braku winy po stronie A. Z. (1) w konsekwencji nieprawidłowego wskazania go przez świadka w postępowaniu przygotowawczym. Wprawdzie zgodzić należy się ze skarżącym, iż właśnie podczas przedmiotowej rozmowy świadek wskazał rzekome pobudki, dla których miałby w początkowych etapach postępowania składać wyjaśnienia obciążające oskarżonego, jednakże nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż owa konwersacja została zaaranżowana właśnie przez tego ostatniego. Oceniając wiarygodność tego dowodu, a tym samym wyrażonych w nim depozycji świadka, nie należy tracić z pola widzenia tła sytuacyjnego, jakie towarzyszyło interakcji pomiędzy zainteresowanymi, a ujawnionego w treści rozmowy. Wprawdzie połączenie telefoniczne zostało zainicjowane przez J. R., jednakże fakt ten nie może być utożsamiany ze stwierdzeniem, że kontakt z oskarżonym wynikał ze spontanicznej inicjatywy świadka. Zauważyć należy, iż z rozmowy stron wyraźnie wynika, iż wcześniej A. Z. (1) podjął próbę kontaktu z ojcem J. R., co nie spodobało się temu ostatniemu i czemu w przyszłości chciałby on ową rozmową zapobiec. I tu co najmniej zastanawiające pozostają motywy takiego, a nie innego postępowania oskarżonego. Trudno bowiem przyjąć, ażeby ten wyłącznie towarzysko i niezobowiązująco odwiedził akurat osobę najbliższą dla kluczowego w swojej sprawie świadka i to wyjaśniającego wcześniej na jego niekorzyść. Z kolei dużo bardziej realistycznym jawi się, iż bodźcem do rzeczoności kontraktu była chęć pośredniego wywarcia nacisku na J. R. i doprowadzenie do stanu, w którym ten dokona korekty

swoich pierwotnych depozycji. Obierając zatem prawidłowy tok dedukcji, słusznie Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż zapewnienia świadka, utrwalone podczas nagrania, że stanowisko, wyrażone przezeń przed organami ścigania, było niejako wymuszone okolicznościami, nie są szczere, bowiem ten zdając sobie sprawę z oczekiwań A. Z. (1), poprowadził rozmowę w taki sposób, by wybrzmiała ona na korzyść oskarżonego, chcąc w ten sposób uchronić osoby dla siebie najbliższe przed choćby potencjalnymi nieprzyjemnościami. Zatem słusznie uznano, że to nie okoliczności towarzyszące przesłuchiowaniu świadka przez organy ścigania wywarły wpływ na treść jego wyjaśnień, lecz postawa oskarżonego na ich zmianę.

W kontekście tego dowodu wyraźnie dopowiedzieć należy, iż negatywna ocena wiarygodności konkretnego źródła dowodowego w jakimkolwiek aspekcie czy zakresie nie może być utożsamiana z pomięciem takiego dowodu i tym samym obrazą art. 410 kpk. Oczywistym pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pomięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z

dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17). Dlatego też fakt, iż Sąd Rejonowy nie obdarzył wiarygodnością przywołanego nagrania - tak jak tego życzyłby sobie skarżący, nie może być poczytywany jako pominięcie tego dowodu w rozumieniu art. 410 kpk i tym samym stanowić naruszenia, o jakim mówi skarżący.

Odnosząc się do dalszych wywodów skarżącego wskazać należy, iż istotnie to rozpoznający daną sprawę Sąd jest decyzyjny i władny, by dopuścić i przeprowadzić zawnioskowane przez strony procesowe dowody, jednakże oczywistym jawi się, iż nie dotyczy to wszystkich źródeł dowodowych, lecz tych, które są dla rozstrzygnięcia danej sprawy pomocne. A contrario, stosownie do treści art. 170 kpk, Sąd oddalił rzeczony wniosek dowodowy, gdy zaistnieją ku temu negatywne przesłanki, m. in. gdy dla stwierdzenia danej okoliczności zawnioskowany dowód nie służy. Nadmierne, zbędne rozbudowywanie postępowania dowodowego prowadziłyby bowiem wyłącznie do tak niepożądanego stanu, jakim jest przewlekłość postępowania. Z tej przyczyny uznać należy, iż słusznie Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy obrońcy A. Z. (1) o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka J. R.. Świadek dwukrotnie, w sposób tożsamy, ustosunkował się do wskazanych przez wnioskującego okoliczności, wobec czego jego kolejne przesłuchanie nie wniosłoby do sprawy żadnych nowych faktów.

W świetle całości powyższych rozważań uznać należy, iż obrońca w apelacji nie przedstawił żadnych racjonalnych okoliczności, które choćby uprawdopodobniły

tezę, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do sytuacji bezkrytycznego dania wiary dowodom przemawiającym na niekorzyść jego klienta, co równałoby się z bezzasadnym wyeksponowaniem jedynie tych dowodów, które potwierdzały zarzuty postawione A. Z. (1) w akcie oskarżenia. Zaprezentowaną przez obrońcę ocenę dowodową, odmienną od dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak tylko bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

Puentując całość powyższych wywodów wyraźnie dopowiedzieć należy, iż za nieuzasadniony należało uznać również zarzut nieuwzględnienia okoliczności dla oskarżonego korzystnych i rozstrzygnięcia na jego niekorzyść rzekomych wątpliwości, których Sąd pierwszej instancji nie był w stanie usunąć. Wszak skarżący skutecznie nie wskazał, z czego te wątpliwości miałyby wynikać, powołując się ponownie na omówione powyżej domniemane uchybienia ferującego pierwszoinstancyjne orzeczenie Sądu. Interpretacja całości wywiedzionego środka zaskarżenia nakazuje przyjąć, iż zdaniem skarżącego, choć oskarżony nie był w stanie przedstawić dowodów swej niewinności, to Sąd winien był interpretować materiał dowodowy na jego korzyść. Wynika z tego, że skarżący nie tyle dostrzegł niemożność dokonania niewątpliwych ustaleń faktycznych, co dążył do dokonania tendencyjnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego, wyłącznie na korzyść oskarżonego. Jednakże, wyraźnie podkreślić należy, iż jego

<p>prawidłowa ocena, kontestowana w apelacji, nie pozostawia żadnego marginesu wątpliwości, które należałoby rozstrzygać po myśli art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. Z. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów bądź ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden ze sformułowanych przez obronę wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego: II. <u>rażąca niewspółmierność kary</u> bezwzględnej 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej A. Z. (1) za przypisane mu przestępstwa, więc naruszenie art. 53 § 1 i 2 kk, poprzez nieprawidłowe zastosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności bez uwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, tj. kary wyrażającej się w szczególnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	punitywności oraz naruszającej zasady sprawiedliwości wyroku;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Wobec faktu, iż istota przesłanki rażącej niewspółmierności stanowiła już przedmiot rozważań Sądu Odwoławczego – w miejscu, gdzie ten wyraził swój stosunek do zarzutu wywiedzonego przez oskarżyciela publicznego, na tym etapie niniejszych wywodów, ażeby nie powielać tożsamy treści, celowym będzie odesłanie apelującego obrońcy właśnie do tej części pisemnych motywów przedmiotowego wyroku, gdzie wyrażone zostały uwagi ogólne dotyczące materii wywołanej również w alternatywnym zarzucie obrony. Konkludując stwierdzić jedynie można, iż skoro zaistniały przesłanki przemawiające za koniecznością zaostrzenia zastosowanej względem oskarżonego reakcji karnej, to a contrario argumenty za rozstrzygnięciem wręcz przeciwnym należało uznać za nietrafne. I tak właśnie ocenić należało przywołane przez obronę w treści wywiedzonej apelacji okoliczności dotyczące osoby sprawcy. Wprawdzie w świetle przedłożonych przez apelującego dowodów nie budzi wątpliwości, iż oskarżony dotychczas prowadził dość ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe, jednakowoż wskazane fakty – podobnie jak i ten, że A. Z. (1) nie był dotychczas karany – nie mogą być uznane za szczególnie istotne, wręcz decydujące -zwłaszcza w sytuacji, gdy zarzucane mu czyny</p>		

<p>charakteryzowały się tak wysokim stopniem zawinienia i społecznej szkodliwości – o czym szerzej w akapitach powyżej.</p> <p>W sposób analogiczny należy ustosunkować się do alternatywnego postulatu obrony. Jeśli bowiem przyjąć należało, iż orzeczona w pierwszoinstancyjnym postępowaniu kara bezwzględna 8 miesięcy pozbawienia wolności cechowała się rażącą łagodnością, to tym bardziej za taką należałoby uznać tę samą karę orzeczoną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz każdą karę łagodniejszą dla osoby sprawcy. Bez wątplenia, tak orzeczone sankcje karne nie spełniałyby swoich ustawowych celów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p><u>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku</u> poprzez wymierzenie oskarżonemu kary A. Z. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby oraz oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór, bądź ewentualnie o inne złagodzenie rażąco niewspółmiernej bezwzględnej kary pozbawienia wolności; względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na</p>		

uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 października 2020 roku w zakresie winy oskarżonego.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec kierunku zaskarżenia apelacji prokuratora i częściowej zasadności jego zarzutu i niezasadności zarzutów obrony, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy we wskazanej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 października 2020 roku w zakresie kary – jej podwyższenie do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	

Zwiężle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż zaszła potrzeba częściowej zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zaostrenie orzeczonej względem oskarżonego kary.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk, § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych w sprawach karnych uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1363/20 – w zakresie rażącej łagodności kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1363/20 – w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana